

(Ὁ πατήρ δ' ἐξ ἐναντίας
ἐπὶ τῆς ζωῆς του ἔλης
Τρεῖς φορές ἔφάνη μόλις
ἔς τὸν βηλὸν τῆς Ἐκκλησίας.)

Ναὶ διδάσκαλε νὰ ζήσης, μὲ τὰ γράμματα νὰ σώσῃ,
καὶ τὰ ἥθη νὰ μορφώσῃ.

Σὲ παρακαλῶ ἀκόμη ἀπὸ σμίξεις νὰ ἀπέχῃ,

Ἐπειθὴ ἀναμφιβόλως ἔς τὴν φθοράν του θέλει τρέχει

(Ὁ πατήρ δ' ἐξ ἐναντίας
Μέσα εἰς τὰ καφενεῖα
Διετέλει μὲ παντοῖα
Εἶδη τῆς συνομιλίας).

Πέρασαν πέντ' ἔξη μῆνες ἔς τὸ Σχολεῖον ἅς ἐμβοῦμεν

Καὶ τοῦ νέου τὰς προόδους εἰς τὴν Ἡθικὴν νὰ δοῦμεν.

Τοῦ κάκου, ὦ Διδάσκαλε, τοὺς κόπους σου τοὺς χάνεις

Τοῦ κάκου ἀγωνίζεσαι, εἰς μάτην χολοσκάνεις

Τὸ παιδάκι νὰ μὲ φρένας καὶ δικαίως κατὰ φύσιν,

Εἰς τὸν δρόμον τοῦ πατρός του καὶ αὐτὸ θέλει βαδίσειν.

Ἐπίγραμμα εἰς τὸ ἄγαλμα τῆς Κ. Ν. * *

Διαβάτα! Τί κυττάξεις;... εἰς τὴν νέαν ἡλικίαν

Χωρὶς καὶ νὰ τ' ἀπολαύσω πλούτη χάνω καὶ εὐμορφίαν.

Πλὴν διόλου δὲν μὲ μέλει καὶ εἰς τὸν κόσμον ὅταν ζοῦσα,

Ἦξευρα τὸ τί ἀξίζουν, καὶ ποσῶς δὲν τὰ ψηφοῦσα.

Μετὰ θάνατον πῶς μένει μόν' ἡ ἀρετ' εἶχα μάθει,

Καί μ' αὐτὴν καὶ τὸ καρμὶ μου εἰς τὸ μνημ' αὐτὸ ἐβάλθη.